

Tomáš: Když mě naposledy zavřeli, soudkyni jsem poděkoval

5.2.2024 - | Podané ruce

Drogy začal užívat ve čtyřiaadvaceti. Poté, co byl propuštěn po pěti letech z vězení za padělání dokumentů a krádeže, začal pracovat jako vyhazovač na diskotéce. Diskotéky zavíral ve dvě ráno, o tři hodiny později už vyjížděl se stánkem s občerstvením, který měl s přítelkyní. „Nedával jsem to, a tak jsem zkusil pervitin, abych se nabudil,“ vysvětluje. Drogy mu pomáhaly zvládat páteční a sobotní večery. Brzy bez nich nedokázal Tomáš fungovat. Ze šňupání přešel na nitrožilní užívání. „Když bylo ale nejhůř, šel jsem vždy na detox,“ dodává. Do vězení se vracel Tomáš opakovaně, nejčastěji za krádeže. Kromě nich šlo ale také o ublížení na zdraví. Když se dostal v roce 2014 do výkonu trestu naposledy, zlomil nad sebou málem hůl. „Pak jsem si ale uvědomil, kolik mi je roků, co mám a nemám. Zůstaly po mně jen tři děti a dluhy. Plácal jsem se od ničeho k ničemu.

Ve vězení podstoupil interferonovou léčbu, zjistil totiž, že se nakazil žloutenkou. „Pak jsem se dostal na toxickou do Znojma, kam docházely holky z Podanek. Oslovilo mě, co dělaly, a tak jsem chtěl pokračovat s léčbou u nich v Brně,“ popisuje své první seznámení s organizací. Z vězení zamířil rovnou do Doléčovacího centra v Řečkovících. Stál na Zvonaře, v kapse měl 260 korun a v ruce igelitku. Po propuštění přišel o všechnen svůj majetek. Věci, které měl na ubytovně, zmizely. „Celý můj život kromě hodinek, co jsem měl na ruce, byl pryč.“ Před první návštěvou doléčovacího centra se zastavil za Jitkou a Věrou z Podaných rukou, které poznal ve Znojmě. „Neměl jsem vůbec nic. Ony mi daly oblečení, jídlo, zavolaly na pracák. Byl jsem jim strašně vděčný. Kdyby mi tehdy nepomohly, asi bych se zařídil po svém a někde něco ukradl,“ vzpomíná.

Následně nastoupil Tomáš na léčbu v Řečkovících. Občas ale na své cestě ze dna klopýtl a drogu si dal. Málem ho tehdy vyřadili. Relaps byl sice povolený, Tomáš to ale přehnal s množstvím. Několik dní po sobě mu vycházely pozitivní testy. Musel tedy nastoupit na detox, pak se teprve

mohl do Řečkovic vrátit. Léčbu úspěšně dokončil. Nyní je v insolvenci a splácí dluhy. Našel si přítelkyni i práci. „Od patnácti jsem žil nespořádaně a najednou chodím do práce — já, který říkal, že v životě o půl páté do práce nevstane!“ směje se Tomáš. Je na sebe pyšný, svou minulostí se netají. Momentálně pracuje u železničních staveb. Šestnáct dní v měsíci tráví mimo Brno, což je také to hlavní, co na práci oceňuje. „Když jsem dělal v brněnských fabrikách, vždycky jsem tam na drogy nějak natrefil. Brno je pervitinem prorostlé. Ať se člověk objeví v jakékoliv práci, tak to tam je. A svůj svého pozná,“ říká Tomáš, který přiznává, že několikrát se mu odolat vábení drogy nepodařilo. Teď už ale chutě nemá, právě i díky práci na železnici. Podaným rukám by chtěl popřát do dalších let hodně štěstí a úspěchů. A hlavně jim poděkovat za všechno, co pro něj udělaly. Těžko odhadovat, kde by dnes bez jejich pomoci byl.

<https://podaneruce.cz/tomas-kdyz-me-naposledy-zavreli-soudkyni-jsem-podekoval>